

Üts paron tulli pärrandudma, kas mul abbi wajja olles? minna lastsi tälle ütelda: „Olge terve küst, mast, seddamaid tullep praost Heindorff Fehrbel linist nink mo wäümehe lel Kruse.“ Paron läts ärra nink tōise tulliwa mannu. Praost olli lina purgemeistre nink Paapsti-üsfu oppetaja man olnu nink tōise mulle sōnnumid, et lina labbeli pääl wōip sedda wōera üsfu oppetajat kül matta, ent ilma kella lōmata nink ilma laulu laulmata, nink kui üts Lutteruse-üsfu oppetaja koolja man tahhap juttust ütelda, sis se om keelomata, ent labbeli päle ei tohhi ta tulla, enge peap omma juttust labbeli läwwe een piddama. Se olli mul wāga halle kuulda. Kooljat es wōi ärrawia ilma lubbata, et jo kolmas päiw elli surma tunnist arwata, nink se tarbis olles wajja olnu Austria Keisri käest lubba pallelda. Nink se man olles ka weel tinnakirst wajja olnu, minka koolja tōise pukirsto sisse pantas, kui terda tahhetas paigast ärrawia. Kost minna waene sedda kiif piddi sama nink tallitama! Mōllemba sōbra olliwa wōera, wanna Kruse jo 70. ealine jōweto mees nink kawest Oldenburgi maalt tulnn. Praost lit mattust ärratallitada, enne kui kohto polest keelmine wahhele-tulles. Minna anni pärra, ent südda tahtsi lahkuda murrest. Praost kuuld tōisest kambrist mo ikmist nink läts ärra mattuse pärrast otsust teggema. Minna tahtsi ommale wellele, ke ka Saksamaal reisi man olli, teedmist anda, ent es tija, kon kottal ta olli. Ma lastsi tohter Erdmanni käest küsti, ent temma es tija ka mo wellest middake. Kost sis weel abbi olli lota? Üts Lutteruse-üsfu oppetaja, omma koggoduse filmaterrakene, piddi wōeral maal ilma kella lōmata nink ilma laulo laulmata sama mattetus, kos ka mälletuse-kiwwi ei kela haudude ärraseggamist! Säratsen häddan nink murren tulli Jummalast läh hātetu engel mulle appi, sesamma paron, ke jo henda abbimehes mulle olli pakkunu, keskealine mees, paron

Kahlen nimmi, Kalzenawist Lättimaalt. Temma olli praostliga püüdnü kokkosaia, temma käest kiif kuulda sanu nink waimun ligutetu nõuwo wōtnu, mul pärratul läsjal armo näüta, mis Jōsand tälle taōfugo, ke kulutap: „mes teie sel figewāhhāmbal omme wellitide seast ollete hāäd tennu, sedda ollete teie mulle tennu!“ Paron Kahlen olli seddamaid Egeri lina sōitnu nink suurtsuggu sōpru nink tutwide läbbi kohtult lubba pallelnu nink sanu, kooljat tōisel päiwal ülle piri wia nink Lutteruse-üsfu maal mahha matta. Temma tōise ütte Lutteruse-üsfu oppetajat lähhāmetsest Saksama küllast ütten nink meie tōnne lime temnaga ärra, kooljat tōisel päiwal päle kes päiwa matta. Oh armas Luif, kuis olli nüüd mo südda rahul, ma kummardi Jummalala armo, ent se Jummalala arm saise arwalikus mo ihho silmile sen innemisen, ke hāteggemisen minno wasta Jum mala kusso saarnane olli, ni kui pūhha kirri Jum mala lastsi nõwwap! Oh, pallelge teie, pallelgo kiif koggodus Jummalat se Jummalala laste eest, ke armo nink heldust om näüttnu omma lähhāmbat wasta, tawwembat kui minno film eale om nānnu! Nelja päiwal, 5. Julil, tulli paron Kahlen nink tōise omma tōllaga praostit nink Kruset ütten, wōt minno ka tōlda nink nida saime, enne kui pool tund olli mōda lānnu, piri päle wälja nink leüdsime koolja-wankert een, kos kirst pääl olli, kelle seen minno armsa abbi kasa kolukehha hengas. Mul halgati Tawit Wirkus meelde, ke Tartun Jummalaga jätten üttel: „Ei, oppetaja, teil ei sünni muial, kui siin henge heita, kos meie teid omme kätte pääl henguse paika kanname!“ Kos olli nüüd Tawit? Kos koggodus? Wāikesen küllan jäiwa kooljawanker tōllaga saisma. Rahwas tulli kooljaramiga meile wasta, wōttiwa kirsto päle nink saistiwa kirsto ümbre. Üts wāga kallis neljahāleline laul allusteti laulma, kelle eddimāne wārs nidade kārwe: „Mo Jummal, ei tija ma, kos minna kole,